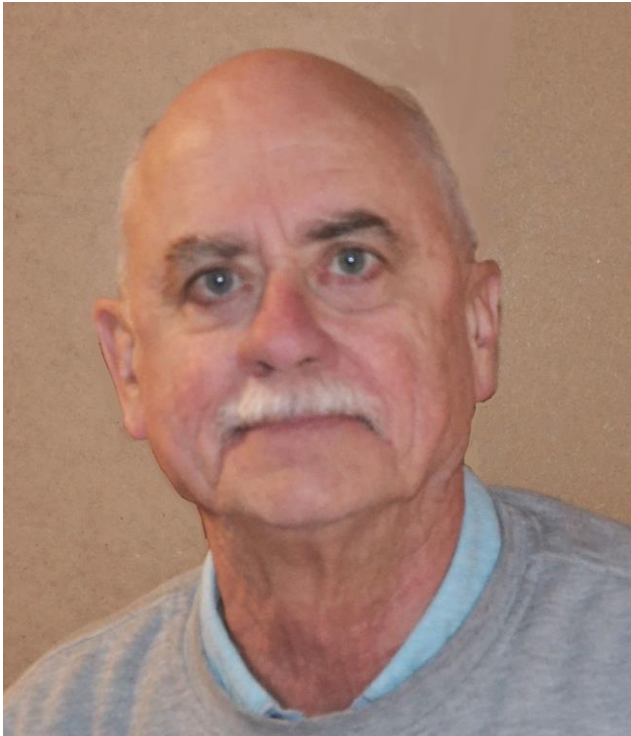

EEN BOEIEND GESPREK MET EEN BEZIELD MEDEWERKER IN ONZE PAROCHIE

© Geert Defauw

Onlangs hadden we een interessant en boeiend gesprek met Geert Defauw. Hij is al een tijdje met pensioen, maar stilzitten en nietsdoen staan niet in zijn woordenboek.

Geert, wat wil je ons vertellen over je familiale achtergrond?

Ik ben geboren in het West-Vlaamse Tielt in 1954. Samen met één broer en twee zussen groeide ik op in het rustige provinciestedje. Maar op 9-jarige leeftijd moesten we omwille van werkomstandigheden van mijn vader verhuizen naar Sint-Niklaas. Ik kom uit een tijd waarin nog volop dialect gesproken werd op de speelplaats. Ik herinner me nog goed dat ik van het Sint-Niklase dialect amper iets begreep, en mijn klasgenoten verstonden mij ook niet! Na enkele maanden verliep dit al vlotter, maar het heeft me later wel aan het denken gezet hoe belangrijk taal is... Taal verbindt mensen wanneer ze dezelfde "code" gebruiken, maar wanneer dit niet het geval is, ontstaat er vervreemding en isolement.

Misschien heeft dit er mij toe aangezet om later talen te studeren en er les in te geven. Ik gaf Nederlands, Engels en Duits. En nu studeer ik Spaans uit interesse voor deze wereldtaal.

Ik ben op 1 april 1977 gehuwd (geen aprilgrap!), twee dagen vóór de eerste invoering van het zomerruur. Ons huwelijksfeest duurde dus een uur minder lang...

We hebben een dochter en een zoon die ondertussen al een hele tijd op eigen benen staan. En we zijn ook fier op onze kleinzoon die inmiddels vier jaar geworden is.

Welke professionele opleiding heb je gevolgd en hoe zag je loopbaan eruit?

Zoals ik daarnet zei, besloot ik talen te studeren in het regentaat van Sint-Niklaas. Toen duurde de opleiding maar twee jaar, en nadat ik negen maanden het vaderland had gediend in Duitsland, solliciteerde ik naar een baan in het onderwijs. Het klinkt nu misschien raar als ik dit vertel, maar het was toen voor een afgestudeerde leerkracht heel moeilijk om werk te vinden. Ik heb in totaal 75 sollicitatiebrieven geschreven! En dit gebeurde letterlijk eigenhandig, zonder kopiëren en plakken! Pas op het einde van augustus kreeg ik een uitnodiging van pater Wim van de paters Karmelieten in het Sint-Teresiacollege van Eksaarde. Ik kon beginnen lesgeven in 1976 en dit mocht ik in dezelfde school blijven doen tot in 2018, 42 jaar dus. In de loop der tijden is de school mee geëvolueerd met de tijd: van uitsluitend internaat voor jongens (alleen Latijnse en moderne) tot een campus met twee graden waar verschillende studierichtingen worden aangeboden... En alles is nu gekaderd in één grote scholengemeenschap (Vlot!) van de Lokerse vrije middelbare scholen. Ik ben wel al enkele jaren met pensioen, maar toch hou ik als voorzitter van de schoolraad nog een band met Campus Sint-Teresia.

Je woont in Eksaarde. Hoe verklaar je je betrokkenheid bij onze Lokerse parochiegemeenschap?

In 2005 ben ik verhuisd naar Eksaarde, nadat ik onder andere in Moerbeke en Klein-Sinaai heb gewoond. Een jaar later kwam pastoor Fernand Bonnaerens thuis langs om te vragen of ik geen lid wou worden van de parochieploeg in Eksaarde. Ik vond dit wel goed en op 21 juni 2006 nam ik deel aan mijn eerste vergadering. We kwamen gemiddeld elke maand samen om zaken te bespreken die verband hielden met de plaatselijke parochiegemeenschap. Zo word je natuurlijk rechtstreeks betrokken bij heel wat acties en gebeurtenissen in en rond de kerk. Een tijdje later ben ik dan ook lector geworden en werd ik eveneens gevraagd om deel uit te maken van de Kruisgilde. Met de “schaalvergroting”, waarbij de kleinere parochiegemeenschappen binnen Lokeren en Moerbeke tot één grote parochie werden omgevormd, kwam ik natuurlijk ook in contact met mensen die in Lokeren werkzaam waren in dienst van het parochiaal gebeuren. Ik werd zelfs enkele jaren lid van de “centrale” parochieploeg, maar omdat we vanuit Eksaarde oververtegenwoordigd waren, vroeg deken Geert me om een andere functie uit te oefenen binnen de parochie. Priester Herbert Vandersmissen vroeg mij dan of ik geen deel wou uitmaken van de redactie van het parochieblad. Ik zag dit meteen zitten, want tijdens mijn loopbaan als leraar schreef ik ook al artikeltjes en maakte ik foto's van gebeurtenissen die buiten de klas plaatsvonden. Dit was dus een perfect verlengstuk van wat ik vroeger deed, zeker toen ik met pensioen ging.

Je verzorgt het parochieblad. Je bent ook de fotograaf van de parochie. Graag een woordje uitleg hierover. Hoe verloopt de voorbereiding van het parochieblad?

Zoals ik daarnet vermeldde, verliep de overgang van “schoolredacteur” naar “parochieredacteur” naadloos. Ik heb altijd graag artikeltjes geschreven en nu werd

mij ook gevraagd om mensen te interviewen. Dit vond ik – en vind ik – heel boeiend: op huisbezoek gaan en mensen hun zegje laten doen. En iedere mens heeft wel een persoonlijk verhaal te vertellen...

Wat foto's betreft: ook dit is een van mijn hobby's. Ik heb altijd foto's genomen en zelfs eigenhandig ontwikkeld, in de tijd vóór de digitale fotografie. Het was ambachtelijk werk, maar wel fascinerend. Het filmrolletje moest in volledige duisternis in een cilinder worden gestopt om te worden ontwikkeld. Dan moest alles drogen, zodat je pas de volgende dag aan de slag kon om foto's tot stand te laten komen. Met een vergroter en drie baden kwam zo'n foto dan ter wereld. Als alles goed ging, kon ik op één avond 20 foto's maken. Als je nu ziet hoe het digitaal verloopt, is er toch veel veranderd. Soms vind ik het een beetje spijtig hoe sommige mensen er zo maar op los fotograferen zonder veel nadenken.

De voorbereiding van het parochieblad verloopt in de redactieraad, samen met deken Geert, diaken Bert, Martine De Maesschalck, Bob Van Lancker, Daniel Van Nieuwenhuyze en ikzelf. We komen goed overeen om vast te leggen wat er elke week als hoofdartikel gaat verschijnen. De andere artikels worden door mensen uit de lokale parochiegemeenschappen aangeleverd. Met de collega's Martine en Daniel zetten we dan de foto's en de teksten klaar. Interessant is dat je vanuit thuis kan werken. Alles wordt in de "cloud" gezet en op het einde van de week sturen Daniel en ik beurtelings ons materiaal door naar uitgeverij Halewijn.

De katholieke Kerk kwam de voorbije maanden in het oog van een storm te staan...Hoe ga jij om met deze problemen en hoe zijn de reacties in jouw kerkgemeenschap?

Ik vermoed dat je het hebt over het grensoverschrijdend misbruik. Ik vind het ontzettend jammer dat sommige mensen de hele kerkgemeenschap met de vinger wijzen, als zou die door en door rot zijn. Er zijn natuurlijk rotte appels in de mand en ik vind het niet meer dan normaal dat daar tegen opgetreden wordt. Ook TV-programma's zoals "Godvergeten" hebben dat proces versneld. Het is alleen jammer dat de toenmalige kerkelijke overheid dit te lang op zijn beloop heeft gelaten. Maar ik heb alle bewondering voor de overgrote meerderheid van priesters, diakens en medewerkers die ondanks alles toch hun werk blijven doen, in volle overtuiging en met overgave!

In mijn kerkgemeenschap is dit thema nu minder ter sprake gekomen, maar ik vermoed dat de meeste medewerkers er net zo over denken...

Geert, wat is jouw droom voor de toekomst?

Ik hoop dat ik mij nog een tijdje kan inzetten voor het parochieblad. Het is alleen jammer dat het aantal abonnees elk jaar achteruitgaat. Gelukkig is er nog de website die hopelijk vaak geraadpleegd wordt.

Verder hoop ik dat de Kerk als instituut blijft standhouden, ondanks de vele tegenkantingen in de maatschappij. Zij vormt een echt tegengewicht voor de materiële en sensatiebeluste "woekering" in onze samenleving.